

*ἀποδιabάσιμο τό, ἀποδιabάσιμο Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιabάζω.

Ἀκουσία κατάποσις.

ἀποδιabάσµα τό, Λεξ. Δημητρ. Πρω. ἀπονδιabάσµα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀποδιabάσµαν Πόντ. (Χαλδ.) ἀπιδέ-
bάσµαν Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἡποδιabάσµα Θράκ.
(Γέν.) — ΠΠαπαχριστοδ. Θράκ. ἡθογραφ. 2,52.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιabάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Τὸ νὰ κάμῃ τις γωνίαν τινὰ καὶ νὰ γίνῃ ἄφαντος
Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιabάσµα 1.

β) Ἡ δύσις τοῦ ἡλίου Πόντ. (Σάντ. Τραπ.): Τ' ἡλ' τ' ἀπιδέ-
bάσµα Τραπ. Συνών. ἀποδιabάβ 2. 2) Κατευόδωσις,
προπομπή Θράκ. (Γέν.) — ΠΠαπαχριστοδ. ἐνθ' ἀν.: Ὅλα
περνοῦν ἀπὸ τὸ µυαλό της καὶ καταλήγοντας 'ς τὸ ἡποδιabάσµα
τοῦ παπᾶ κλαίει ΠΠαπαχριστοδ. ἐνθ' ἀν. Συνών. κατευό-
διο, ξέβγαλµα, ξεπροβόδωµα. 3) Ἀποπεράτωσις
ἀναγνώσεως Θράκ. (Ἀδριανούπ.) — Λεξ. Δημητρ. Πρω.

*ἀποδιabαστική ἡ, ἀποδιabαστική Κάρπ. ἀπογιabασ-
τική Κάρπ. ἡποδιabαστική Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποδιabαστικός < ἀποδιabάζω.

Διέλευσις ἀπὸ τινος µέρους: Ἄσµ.

Μπαίνει 'ς τὸν φόρον πορπατεῖ καὶ κρυφοκαμαρώνει
καὶ κἀν' ἀποδιabαστική καὶ κἀν' ἀποῦρία

(ἐπὶ τοῦ Χάρου περιερχομένου τὴν γῆν. ἀποῦρία = περιοδεία).

Κ' εἰεν μὴν κόρην ὁμορφὴν ποῦ ἡλµπεν σὰν τὸν ἡλιο

κ' ἡκαμ' ἀπογιabαστική, 'ς τὴν λυερὴν συμπλέζει

(εἰεν = εἶδεν, συμπλέζει = πλησιάζει).

*ἀποδιabάστος ἐπίθ. ἀπιδέbαστος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποδιabαστός < ἀποδιabάζω τοῦ
ἀρκτικοῦ α λαβόντος στερητικὴν σηµ. δι' ἀναβιβασμοῦ
τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἐπέρασεν κἀνείς, ἐπὶ βουνοῦ,
ὄρους κττ.

ἀπόδιabος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Βλαστ. ἀπό-
διabος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διabαίνω.

Ἐκεῖνος διὰ τοῦ ὁποίου δὲν διέρχεται τις, ἔρημος
Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Βλαστ.: Τόπος ἀπόδιabος Μάν.
Σ' ἀπόδιabο τόπο νὰ πέσῃ! (ἀρά) αὐτόθι. Συνών. ἀπό-
µερος, παράµερος.

*ἀποδιabάρακος ἐπίθ. ἡποδιabάρακος Κύπρ. (Πάφ.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν ἐπιθ. ἀποδιabάντροπος, παρ' ὃ καὶ
ἡποδιabάντροπος, καὶ ἄβρακος.

Ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀναιδής, ἀναιδέστατος: Σούρτον 'κεῖ,
ἡποδιabάρακε, κοτῶ σου τὴν! (πῆγαινε 'κεῖ, ἀναιδέστατε,
γιατὶ σὲ δέρνω!) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνέντροπος.

ἀποδιabάγερµα τό, ἀμάρτ. ἀπογιabάγερµα Κρήτ. ἀπο-
γιabάγερµα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιabάγερνω.

1) Ὁ περὶ τὴν μεσημβριάν χρόνος, καθ' ὃν ἀπογιabάε-
ρουν τὰ ζῶα Κρήτ. (Σητ.): Ἀπογιabάγερµα 'ναι βλῆό, µόνον φέρετε
τὰ βούγια 'πῶδε νὰ τὰ βάλωµε 'ς τ' ἄλῳνι. Ἀπογιabάγερµα 'ναι
βλῆό, µόνον ἄµε τὰ βούγια 'ς τὸ σπῆτι. 2) Ὑπόλειμμα πρά-
γµατος τινος Κρήτ.

ἀποδιabάγερνω ἀμάρτ. ἀπογιabάγερνω Κρήτ. ἀπογιabά-
ερνω Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.) ἀπογιabάερνω Κρήτ. (Χάν.) ἡπογιabά-
ερνω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διabάγερνω.

Α) Μετβ. 1) Ἐπαναφέρω, ἐπανοδηγῶ συνήθως ἐπὶ
ζῶων ἐπαναφερομένων εἰς τὸν στάβλον Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.):

Μεσημέρ' εἶναι βλῆό, µόνον πῆγαινε νὰ ἡπογιabάερῃς τὰ βούγια. Ἀµα
θὰ ἡπογιabάερῃς τὰ βούγια, νὰ τὰ φράξῃς 'ς τὸ στάβλο κ' ὕστερα
νὰ ῥθῃς νὰ σοῦ πῶ. β) Καθοδηγῶ τὰ ζῶα κατὰ τὴν
βοσκήν διὰ νὰ μὴ προξενοῦν ζηµίας εἰς τοὺς ἐγγὺς τοῦ
τόπου τῆς βοσκῆς των ἀγροὺς Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.): Ἀπο-
γιabάερῃς τὰ βούγια νὰ μὴ δάνε 'ς τὴν ἐζηµιά. Πάνε νὰ ἡπογιabάερῃς
τὰ ὀζὰ νὰ μὴ φά δὲ σπαρμένο. 2) Ἐπιστρέφω ὑπόλοιπον
πράγµατος τινος Κρήτ.: Ἀπογιabάερῃς τ' ἄχερα. 3) Ἐπανα-
λαµβάνω αὐτολεξεί, ἐπιστρέφω, ἐπὶ λόγων Κρήτ.: Ἀπο-
γιabάερνε τὰ λόγια του.

Β) Ἀµτβ. 1) Ἐκκλίνω, παρεκκλίνω, λοξοδρομῶ Κρήτ.
(Σητ. Χαν.): Νὰ μὴ ῥθῇ ἀποπαέ, µόνον νὰ ἡπογιabάερῃ ἀπὸ τὴν
ἄλλη βάδα Σητ. 2) Ὑφίσταμαι ὕφειν, ἐπὶ νόσου Κρήτ.
(Σητ.): Ὅ,τι κὶ ἀνὲ γάνωµε 'ς τὴν ριζιδίλα δὲ ἡπογιabάερνε. Πόσα
γιατρικά δὲν ἐβάλαµε γιὰ ν' ἀπογιabάερῃ, µὰ πρᾶµα δὲν ἐκάµαµε
(πρᾶµα = κᾶτι, τίποτε, οὐδέν). Ἀµα κάψῃς τὸ σπυρί, θ' ἀπο-
γιabάερῃ τὸ κακό. 3) Ὑποτροπιάζω Κρήτ.: Ἀπογιabάερῃς
τὸ βγαρτὸ (τὸ φῦμα ἱαθὲν ἐπανῆλθε μετὰ τινα χρόνον).
Συνών. διabάγερνω, ξανακνῶ.

*ἀποδιabάγω, ἀποδιabάχνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διabάγω.

Περιάγω τινὰ εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν:
Ἄσµ.

Ἐμόλυναν, ἐχάλασαν, ἐρήµαξαν, ἐσφάξα

καὶ γλῶσσα δὲ βορεῖ νὰ πῇ οὐλοὺς πῶς το' ἀποδιabάξα
(τοὺς κατάντησαν). Συνών. καταντῶ.

*ἀποδιabάζυγώνω, ἡποδιabάζυγών-νω Κύπρ. ἡποδιabά-
ζυγών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διabάζυγώνω.

Βαδίζων ἀμφιταλαντεύομαι ὡς ζυγός, κλονίζομαι, ἐπὶ
ἀσθενῶν, μεθυόντων κττ.: ἡποδιabάζυγών-νει σὰν τὸν μεθυ-
σµένον. Πάει ἡποδιabάζυγώµενος σὰν τὸν ἄρρωστον.

*ἀποδιabάζυγωτός ἐπίθ. ἡποδιabάζυγωτός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιabάζυγώνω.

Ὁ κατὰ τὸ βάδιση κλονιζόμενος ἐξ ἀσθενείας, μέθης
κττ.: Πάει σὰν τὸν ἡποδιabάζυγωτόν.

*ἀποδιabάκινῶ, ἡποδιabάκινῶ Ρόδ. ἡποδιabάκινῶ Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διabάκινῶ.

Περιφέρομαι περὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον ὥσεί περιεργαζό-
µενος ἢ ἀναζητῶν τι. Συνών. πηγαινοέρχομαι, στρι-
φογυρίζω.

ἀπόδιabάκως ὁ, πολλαχ. ἡποδιabάκως Κύπρ. ἀπό-
διabάκως Σῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ τοῦ οὐσ. διabάκως. Πβ. ΙΒογιατζίδ.
ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 159.

Ἐκεῖνος ὅστις ἔπαυσε νὰ εἶναι διάκονος καὶ ἐπανῆλθεν
εἰς τὸν κοσµικὸν βίον. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπῶν. Χίος καὶ παρων.
Κύθν.

ἀποδιabάλέγι τό, Ἰων. (Καραμπ.) Μεγίστ. ἀπονδιabάλέγι
Μεγίστ. ἡποδιabάλέγι Σύµ. ἡποδιabάλ-λέγι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιabάλέγω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ι.

Συνήθως κατὰ πληθ., πᾶν ὅ,τι ἀπομένει ἐκ πλήθους
ὁμοίων ἀντικειμένων μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν καλυτέρων,
κατ' ἀκολουθίαν τὰ ἄχρηστα: Φρ. Τ' ἀποδιabάλέγια τοῦ σιδέ-
ρου εἶναι (ἐπὶ καρπῶν ἀχρήστων) Καράμπ. Συνών. ἀποδιabά-
λεγίδι, ἀποδιabάλεγμα 2, ἀποδιabάλεγούδι, ἀποδιabά-
λεγούρι, ἀποδιabάλόγι 2, ἀποζάρωµα, ἀποζούµι,
ἀποµεινάρι, διabάλεγούδι, διabάλεγούρι, ξεδιabάλε-
γούδι.

